

màu trắng của sơ mi và màu xám của vét-tông.

Gặp chàng, gã ngoại kiều đơn dả :

— Chào ông. Ông tốt số quá.

Quỳnh Bích vội giới thiệu :

— Giới thiệu anh, đây là ông bạn ở cùng tầng với em trong bin-dinh. Ông này làm việc trong tòa tổng lãnh sự Pháp. Và thưa ông, đây là . . .

Văn Bình đỡ lời :

— Tôi là Văn Bình, nhân viên sở Mật vụ.

Gã ngoại kiều giật mình :

— À ra ông là Văn Bình. Đứng trước núi Thái sơn mà tôi không biết. Xin ông tha lỗi.

Văn Bình cười :

— Ông cứ đây.

Quỳnh Bích khoác tay chàng và hai người ra xe hơi. Nhìn chiếc Corvette dài ngoẵng, sơn trắng, bóng không chút gợn, Quỳnh Bích nghĩ người ra ngắm :

— Trời, anh có cái xe đẹp quá. Anh sắm bao giờ thế ?

Chàng nhún vai :

— Ông Hoàng vừa biểu anh sau chuyến công tác Hà nội về. Nay em, thăng cha nào theo em xuống thang máy thế ?

— Em không biết tên. Hắn ở cách em ba phòng. Em ở Sở về, hắn cũng ra nhìn, em đi, hắn cũng nhìn theo. Thậm chí em ra thang máy, hắn cũng đưa em xuống một cách chu đáo, và trung thành, như sợ cọp ăn thịt mất em.

— Anh là cọp dữ, em không biết sao ?

— Em hy vọng sẽ được anh ăn thịt. Chỉ sợ anh vốn chơi rồi vứt em một xó thối.

Chiếc Corvette rú lên nhẹ, rồi loáng một cái biến vào bóng tối sau tòa đại sứ Anh. Ngồi sát chàng, Quỳnh Bích liên miên nghĩ đến những người đàn ông háo sắc chạy theo nàng như bóng với hình mà nàng đều cự tuyệt. Gã ngoại kiều kia cũng là một trong hàng chục người đàn ông đại gái bị nàng bỏ rơi một cách tàn nhẫn.

Thật ra, Quỳnh Bích đã lầm.

Gã ngoại kiều mặc áo quần trình trọng đọi nàng ngoài thang máy không phải là kẻ đại gái ngu xuẩn.

Hắn theo nàng, chờ nàng vì được lệnh làm như vậy. Sở dĩ hắn xuống nhà dưới, bắt tay Văn Bình vì muốn biết rõ người bạn cùng đi với nàng đêm nay là ai. Và chiếc máy ảnh nhỏ xiu mà ống kính là cây kim cà-vạt tí hon, chụp không cần đèn, đã thu được hình Văn Bình.

Chờ hai người đi khuất, hắn mỉm cười bí mật, trèo cầu thang đánh ganitô vàng lên phòng.

Hắn khóa cửa, gài then lại cẩn thận, rồi vào buồng tắm. Cửa buồng tắm cũng được hắn khóa chặt. Hắn mở một cái hộp đựng dụng cụ rửa phim và in hình, đoạn tắt đèn nê-ông, mở ngọn đèn đỏ, lúi húi tháo cuộn phim tí hon ra khỏi máy.

10 phút sau, miếng phim có hình Văn Bình được rửa xong. Hắn xấy khô, đoạn gói phim vào tờ giấy bạc, cuộn tròn, bỏ vào cái hộp thiếc nhỏ.

Xong xuôi, hắn huýt sáo miệng, nhảy ba bực một xuống gác. Xe của hắn là một chiếc Cortina; sơn đen xinh xắn. Hắn phóng như bay vào Chợ lớn.

Đọc đường Hồng thập tự, hẳn luôn luôn nhìn vào kính chiếu hậu.

Không thấy ai, hẳn quẹo vào đại lộ Trần Hưng Đạo, rồi dừng xe trước một quán giải khát. Vào quán, hẳn uống một chai la ve 33 pha với đường.

5 phút sau, hẳn lại ra xe, chậm rãi lái về Sài Gòn. Đến trước rạp chiếu bóng Vĩnh Lợi, hẳn đậu xe, ngồi trước vô-lăng một lát. Nhìn đồng hồ đúng 8g35', hẳn xuống xe, mua vé vào rạp chiếu bóng.

Hẳn chọn hàng ghế cuối cùng không có khán giả, ngồi xuống. Liền khi đó một người đàn ông mặc sơ mi ngắn tay, bỏ ngoài quần, để râu mép, đạo mạo vén màn cửa vào rạp.

Người này ngồi xuống bên cạnh gã ngoại kiều. Giã vờ hút thuốc, gã ngoại kiều quay sang bên, mượn bao diêm. Dưới ánh lửa, hẳn nhận ra nét mặt của người lạ.

Lúc trả bao diêm, hẳn kèm luôn cái hộp đèn, đặt đứng miếng phim tí hon.

Người lạ ngồi thêm 5 phút rồi lẳng lặng ra ngoài. Gã ngoại kiều nhìn đồng hồ. 15 phút sau, đến lượt hẳn đứng dậy. Ra ngoài cửa, hẳn nán lại, mua gói thuốc Camel. Tuy bao thuốc trong túi còn đầy, hẳn vẫn mua thêm, để lợi dụng cơ hội quan sát chung quanh.

Đến khi biết chắc không bị theo, gã ngoại kiều mới rảo lại nhà hàng Quốc tế treo lên lầu.

Thần khẩu đang thúc giục. Hẳn cần gọi một bữa ăn thịnh soạn, kèm thêm chai sâm banh đắt tiền để tạm quên những giây phút căng thẳng đã qua. Máy lạnh trong tiệm ăn sang trọng làm hẳn dễ chịu. Ngồi cắn hạt dưa, nghe cô ca sĩ có

mở lúc dài đen nhánh, lòa xòa trên bộ ngực khêu gợi — hẳn chỉ nghe âm thanh kịch động của bộ ngực mùa nhảy mà không nghe giọng hát trầm trầm — hẳn lằm bằm một mình :

— Hừ, lão Hoàng! Lão Hoàng ngu thật. Lão có mắt cũng như mù. Minh hoạt động công khai trên đại lộ Lê Lợi mà lão chẳng biết gì hết.

Chai Múm dấm đá vụn được bung đến trên cái khay bạc. Trên môi gã ngoại kiều nở một nụ cười kiêu hãnh.

Thật ra, ông Hoàng không ngu, không mù như gã ngoại kiều kiêu hãnh tưởng lầm.

Trước khi gã ngoại kiều vào rạp xi-nê Vĩnh Lợi trên đường Lê Lợi, ông Hoàng đã ngồi bên đồng hồ sơ dây cộm và cái máy liên lạc siêu tần số tối tân, trong văn phòng. Từ trưa đến giờ, ông chưa ăn cơm. Ông thường quên ăn mỗi khi có công việc quan trọng.

Giếng báo cáo trong máy văng ra :

— Alo, Thanh long xin báo cáo với Bạch xà. Hẳn đã trao tài liệu cho nhân viên của địch. Hẳn vẫn định nình ta không biết gì hết. Nhân viên liên lạc vừa rời rạp chiếu bóng. Xin Bạch xà cho biết chỉ thị. Có cần cho người theo hẳn nữa không ?

Ông Hoàng đáp :

— Không cần. Nhiệm vụ của hẳn tạm hết rồi, theo hẳn vô ích. Yêu cầu anh đích thân theo sau en liên lạc.

Lê Diệp — phải, người báo cáo với ông Hoàng, và tự xưng Thanh long là Lê Diệp — nói tiếp :

— Thưa, tôi đã chụp được hình tên liên lạc bằng máy ảnh hồng ngoại tuyền. Bây giờ, tôi đi đây. Hẳn lái xe hơi Mỹ, kiểu Chevrolet, đời 1954, sơn vàng nhạt, bằng số ngoại giao đoàn NT . . . có lẽ là số giả, cộc radio giữa thùng xe phía sau, bánh hồng trắng, bánh trước bên trái không có mâm.

— Được. Tôi đã ghi âm lời anh báo cáo. Lát nữa, anh về Sở gặp tôi. Văn Bình cần bàn chuyện với anh trước khi tiến hành công tác.

Tắt máy, ông Hoàng đứng dậy. Nguyên Hương đã túc trực một bên với phích cà phê đặc sệt như hắc ín. Ông tổng giám đốc nhấp tách cà phê và cất diều xi-gà Ha van.

Trong khi ấy, Văn Bình đã uống đến ly huyết ky thứ 6 tại nhà hàng Mỹ Cảnh.

Càng uống rượu, chàng càng tỉnh ra, mặt hồng hào, nụ cười thêm duyên dáng, và cặp mắt thêm quyến rũ. Quỳnh Bích ngồi đối diện, mỗi khi thêm nâng cúi xuống, cái cổ áo hình chữ V lại trễ ra, bắt mọi người phải nhìn vào.

Gió sông thổi mạnh vào nhà hàng nổi trên sông Saigon. Tuy vậy, Văn Bình vẫn ngồi thấy

mùi nước hoa Vent-vert từ ngực nàng tỏa ra, pha lẫn mùi da thịt thanh tân kỳ thú. Chàng ngồi yên ngắm nàng. Đã lâu, chàng chưa có dịp nghỉ ngơi, khoác tay một cô gái tuyệt đẹp, vào Mỹ Cảnh, để hưởng gió mát, và ngắm cảnh sông nước ban đêm, dưới bầu trời láng mượt như nhung.

Nhất là đêm nay, một đêm đầy trăng.

Vừa ăn, Văn Bình vừa kể cho nàng nghe cuộc đời phiêu bạt của chàng, từ ngày gia nhập hàng ngũ quân báo O.S.S. của Mỹ tới những chuyến tung hoành sau bức màn sắt.

Quỳnh Bích ngắt lời :

— Em xấu số quá, nên bây giờ mới gặp anh và được anh đề ý. Từ trước đến nay, anh có bao nhiêu người yêu rồi ?

— Người yêu ấy à ? Anh cũng không biết nữa. Vì thật ra, anh có một quan niệm hơi đặc biệt về tình yêu. Theo em, tình yêu là thế nào ?

— Em không hiểu. Em quan niệm có hai thứ : tình yêu chân chính và tình yêu bậy bạ. Yêu một người và lấy người đó là tình yêu chân chính.

Văn Bình cười lớn :

— Còn yêu lung tung, yêu rồi quên đi là tình yêu bậy bạ, phải không em ?

Quỳnh Bích lặng thinh, mặt mèm tím khăn trải bàn bằng vải trắng. Văn Bình tiếp :

— Em nói đúng. Yêu lung tung, yêu rồi quên đi là bậy bạ. Anh cũng biết thế, và nhiều lần anh định bỏ nghề quay về cuộc đời bình thường, làm người công chức sáng vác ô đi tối vác về, và lấy một người đàn bà ngoan ngoãn, biết nấu cơm dẻo

và canh ngọt, biết nuôi con, làm vợ. Nưng...

— Anh làm công chức sao được?

— Em làm rồi. Anh có thể thành một công chức tốt.

— Dầu anh muốn làm nghề cao giấy, ông Hoàng cũng không cho, và riêng em, em cũng không cho.

— Vì sao?

— Vì đất nước đang đau khổ, cuộc chiến tranh trong bóng tối đang tới giai đoạn khốc liệt, tổ quốc còn cần những người tài ba xuất chúng như anh.

Văn Bình thở dài :

— Em thấy chưa. Tự em đã mâu thuẫn với em rồi. Chỉ có người sống bình lặng, sống căn cơ mới yêu chân chính được, như em nói. Giả sử em làm vợ anh, một vài tuần sau, em sẽ chán anh liền. Nhiều người vợ bác sĩ đã buồn bã khi thấy nửa đêm đang hủ hì với chồng bị điện thoại gọi gấp, chồng phải mặc quần áo ra bệnh viện đỡ đẻ, hoặc mổ xẻ cấp cứu. Cái phiền phức của nghề thầy thuốc chỉ là phần nhỏ nếu so sánh với nghề tinh báo hành động.

Ban đêm bị lời đây là thường. Ông thầy thuốc bị đánh thức để ra bệnh viện đến sáng sẽ được về, còn người sĩ quan gián điệp ra đi, không biết bao giờ về, và có về được hay không. Trong thế chiến thứ hai, đã có một số điệp viên bị tổng lên phi cơ giữa đêm tân hôn, chưa kịp vào phòng họp cần, và một số phụ nữ đã trở thành vợ góa mặc dầu chưa thành thân với chồng.

Em đã nghe chuyện Abet và Lonsdale

(1) chưa? Hai người phải xa vợ trong 10 năm trời, 10 năm dang dẵng.

Bồn phận người đàn ông có vợ là phải săn sóc cho vợ, con. Nếu không săn sóc được thì đừng lập gia đình. Anh đã chọn nghề tinh báo hành động, anh phải sống độc thân, không dám yêu ai hết.

— Tại sao anh còn hứa hẹn?

— Dầu sao anh vẫn là con người, con người với tất cả những sự kém cỏi của nó trước sự cảm dỗ. Trong phút mềm yếu, anh thấy tình yêu là cần, nên đã hứa hẹn này nọ. Nhưng rồi bồn phận lại mạnh hơn. . . Do đó, anh trở nên tàn nhẫn và vội vàng. Gặp người đàn bà nào hợp tính tình, anh nói thẳng là anh yêu họ, song chỉ yêu mà không lấy được làm vợ. Và chỉ yêu nhau trong một giờ đồng hồ, hoặc trong một đêm mà thôi, rồi hôm sau mỗi người đi một ngã.

— Chắc anh cũng coi em như những người đàn bà ấy.

— Em đừng kết luận vội. Anh chưa hề nói là anh yêu em, mặc dầu trong thâm tâm anh cảm thấy em đã mang lại hạnh phúc cho đời anh. Anh không dám cam kết nữa, vì em ơi, anh sắp phải lên đường rồi.

(1) tức là đại tá Abel và thiếu tá Lonsdale (tức Conon Molody) của sở do thám RU Sở viết. Abel hoạt động tại Mỹ, bị bắt, kết án 30 năm tù, và sau đó được đổi lấy phi công U-2 Gary Powers. Lonsdale bị bắt ở Anh và được đổi lấy thương gia Greville Wynne bị giam ở Nga số.

Quỳnh Bích trở mặt :

— Anh đi đâu ?

Văn Bình thở dài :

— Không biết. Ông Hoàng gọi anh lên bàn giấy hỏi chiều, cho biết là anh sắp được nghỉ phép ít hôm trước ngày lên đường, chắc là ra Bắc.

— Ngoài ấy, màng lưới an ninh chặt chẽ lắm, nhân viên của ta bị bắt, bị chết mỗi ngày một nhiều, sao anh không xin đi nơi khác ?

— Em lại xử trí như người vợ yêu chồng không muốn chồng lao đầu vào công tác nguy hiểm vậy. Ông Hoàng là cấp trên, anh đã ký vào giấy cam đoan cấp trên sai đi đâu thì đi liền, không bàn cãi. Vả lại, anh là đàn ông, không được quyền trốn tránh nhiệm vụ, dầu đó là nhiệm vụ đi tìm cái chết.

Mắt Quỳnh Bích trở nên ướt ướt.

Văn Bình rót thêm rượu huyết ky rồi nói :

— Anh cũng công nhận hoạt động ngoài ấy khó khăn hơn trước nhiều. Riêng trong vòng ba tuần lễ, Lê Tùng đã mất ba cộng sự viên tài giỏi ở phía bắc vĩ tuyến 17. Chắc là có nội phản. Có lẽ ông Hoàng phái anh ra Liên khu IV để điều tra về vụ nội phản này.

— Anh có biết bao giờ khởi hành không ?

— Không. Tuy nhiên, thường lệ anh được nghỉ xả hơi một vài tuần trước ngày lên đường. Lần này, ông Hoàng cho anh nghỉ nửa tháng. Nghĩa là độ ba tuần nữa anh sẽ ra Bắc.

— Em xin phép đi theo anh được không ?

— Đòi nào ông Hoàng cho. Vả lại, ngoài ấy đang còn nhiều nhân viên của ta.

Khô ky đi qua, Văn Bình ngoắt tay :

— Một chai huyết ky nữa.

Quỳnh Bích sừng sốt :

— Trời, một mình anh hết một chai, anh chưa say sao ?

Chàng cười :

— Ngồi nhìn em, anh dễ bị say hơn là uống huyết ky. Ba chai huyết ky thượng hạng không chứa nhiều men say bằng một cái nhìn giục dã của em.

— Cảm ơn anh. Anh cứ nhìn em tha hồ.

— Và em cũng cho anh hôn em tha hồ chứ ?

— Lát nữa, anh muốn ăn thịt em cũng được. Nhưng bây giờ thì van anh. Thiên hạ đang nhìn chúng mình chăm chăm.

Văn Bình nhún vai :

— Họ nhìn vì em đẹp quá. Thôi, để lát nữa cũng được. Bây giờ, để anh nói tiếp. Hiện nay ở phía bắc vĩ tuyến 17, đặc biệt trong vùng từ Đồng Hới ra đến Thanh hóa — mà ta gọi lỏng là Cựu kim sơn — ta có 20 nhân viên trung cấp.

— Hai mươi ?

— Phải, đúng hai mươi. Ba nhân viên vừa bị địch thủ tiêu chỉ là nhân viên sơ cấp. Nhân viên của ta đã thâm nhập từ lâu vào các cơ quan quan trọng của địch. Có người đã là cán bộ khu ủy của đảng, Cộng sản từ hồi bí mật kháng Pháp. Có người giữ chức vụ quan trọng trong guồng máy hành chính. Có người là sĩ quan cấp tá trong quân đội.

Chắc em đã biết từ Đồng Hới ra đến Thanh hóa, ngoài ấy gọi là Liên khu IV. Liên khu IV gồm các tỉnh Thanh hóa, Nghệ an, Hà Tĩnh, Quảng bình và khu Vĩnh linh giáp tuyến. Phần lớn các cơ sở hậu

cần cho lực lượng quân sự cộng sản xâm nhập phía nam vĩ tuyến 17 đều tọa lạc trong Liên khu IV. Vì lý do này, ta phải đặt nhiều nhân viên tại đó. Khu vực Thanh hóa ta đặt tên trong mật mã là Ba lê, Nghệ an là Hán thành, Hà Tĩnh là Đông kinh, Quảng bình là Tân gia ba và Vĩnh linh là Vạn tượng. Tại « Ba lê » ta có 4 nhân viên, « Hán thành » có 4 « Đông kinh » có 3 Tân gia ba có 2. « Vạn tượng » cũng 2.

— Cộng lại mới 15 người.

— 5 người còn lại giữ nhiệm vụ điều chỉnh và liên lạc. Có lẽ anh sẽ gặp họ. Còn...

Sực nhớ ra, chàng ngừng bật. Đoạn chàng nói, giọng lo ngại :

— Khổ quá, vui miệng anh quên mất, ông Hoàng đã dặn anh không được tiết lộ bí mật này cho ai.

Quỳnh Bích làm mặt giận :

— Anh nghi em làm gián điệp cho địch ư ?

— Nói bậy nào. Họa là diên, anh mới ngờ vực em. Anh đã đọc hồ sơ em trong phòng ông Hoàng. Em được tin cậy nên mới được thuyên chuyển tới phòng anh. Tuy nhiên, những điều anh vừa nói với em, chỉ riêng ông Hoàng và mấy người nữa được biết.

— Theo em, những điều ấy chẳng có gì là bí n. ». Chẳng qua làm nghề tình báo lâu năm, bị thiên lệch nghề nghiệp, mắc phải bệnh trông gà hóa cuốc đấy thôi.

— Em biết một mà chưa biết hai. Thật ra, đó là những bí mật tối hệ. Nhân viên của ta ở phía bắc vĩ tuyến 17 liên lạc về Sài gòn bằng điện đài

và mật mã. Dịch đã có những cơ quan riêng để thu thanh các bức điện đánh vào trong này. Tuy nhiên, dịch không hiểu được nghĩa vì không có « chìa khóa » mật mã. Hoặc giả chỉ hiểu lôm bôm phần nào. Giờ đây, nếu dịch khám phá ra Thanh hóa ta gọi bằng mật mã là Ba lê, Nghệ an là Hán thành, vân vân... họ sẽ tiến thêm một bước trong việc chọc thủng mật mã của ta.

Mặt khác, nếu dịch biết ta có ở Thanh hóa 4 nhân viên trung cấp, ở Nghệ an có 4, vân vân... dịch sẽ tổ chức theo dõi, bao vây và khám phá dễ hơn.

Mặt Quỳnh Bích hơi tái :

— Trời ơi, anh không giải thích thì em không biết gì hết.

Văn Bình nâng ly huyết kỳ lên ngang mày :

— Nào, chúng mình cùng uống cho sự toàn thắng của tình yêu.

Nàng tiếp theo :

— Và của ông Hoàng.

Gió sông quạt phần phật vào mở tóc lòa sòa của nàng. Dưới đèn nê-ông, chàng thấy nàng đẹp dội lên như nữ thần nhan sắc. Mối nàng hồng hồng như vừa được tô son. Thân thể nàng hồng là lướt như sắp tan ra thành khói. Trong cơn say mê, Văn Bình nắm lấy bàn tay trắng muốt của nàng.

Run rẩy, nàng nói :

— Hai đứa mình về đi.

Văn Bình gọi bồi tình tiền. Chợt nàng đứng dậy :

— Anh chờ một lát, em vào phòng tắm.

Vào phòng tắm để trang điểm lại trước khi rời tiệm ăn là thói quen bất dịch của đàn bà đẹp. Chàng nhìn theo cái bóng tròn trĩnh của nàng. Không riêng gì chàng, toàn thể thực khách đều buống dĩa nhìn theo bằng cặp mắt thèm khát. Một ý nghĩ ham muốn rạo rục nhú lên trong lòng Văn Bình, song chàng nên được ngay.

Đêm nay, chàng có nhiều việc phải làm. Chàng trả ba ngàn bạc một bữa ăn, không phải để ngắm cái bóng khêu gợi của cô thư ký dễ dãi. Mặc dầu người trả tiền là ông Hoàng, là sở Mật vụ.

Vào phòng tắm, Quỳnh Bích chỉ thoa son sơ sài, và không cần sửa lại máy tóc bị rối. Nàng còn phải làm một việc quan trọng hơn việc tô môi và chải đầu để làm vừa lòng Văn Bình.

Nàng mở cái hộp đựng giấy vệ sinh ra, lấy cả cuộn, đặt lên mép lavabo. Loại giấy này được chia ra từng khoảng, mỗi khoảng dài một tấc, chàm bằng mũi kim, giặt nhẹ là văng ra.

Quỳnh Bích đếm đúng 5 miếng. Nàng giặt miếng thứ 6, đưa lên ánh đèn xem. Trên tờ giấy, nàng đọc thấy một con số 8. Phía dưới là số 21.

Nàng vo tròn miếng giấy vứt vào cầu tiêu, giặt nước ồ ồ. Trong chớp mắt, miếng giấy không còn nữa. Nàng đặt cuộn giấy vệ sinh vào hộp như cũ, liếc vào gương để xem lại nét mặt, đoạn khoan thai ra cửa.

Thấy nàng, Văn Bình nhớn miệng cười au yếm. Gió sông vẫn thổi lên mát rượi. Chàng điu nàng qua cầu thang bắc từ đường cái lên tiệm ăn. Nàng đi nép bên chàng, thân mật như vợ với chồng.

Văn Bình lái chiếc Corvette sơn trắng ra đại lộ Nguyễn Huệ. Chàng hỏi nàng :

— Chúng mình đi chơi một vòng rồi ra Mỹ Phụng nhé ?

Nàng lắc đầu :

— Nhảy chân chết.

— Vậy em về với anh.

— Thời, em sợ chị Nguyễn Hương lắm. Chị ấy ăn thịt em đi.

— Nguyễn Hương không phải là vợ anh.

— Song chị ấy không cho phép ai léo hành đến anh.

Văn Bình thở dài :

— Chẳng qua em kiếm có không đến với anh đó thôi.

Nàng hôn nhẹ vào má chàng :

— Nếu anh muốn, đêm nay về phòng em.

Quỳnh Bích mở xác đưa cho chàng một cái chìa khóa :

— Em có hai cái chìa, biểu anh một. Anh nên cẩn thận, người khác thấy thì chết. Em không muốn mang tiếng là rước trai về phòng ban đêm.

— Bây giờ, anh đưa em về Mạc đĩnh Chi nhé ?

— Không. Em phải vào nhà chị bạn gần chợ Bến Thành, 12 giờ đêm, em sẽ chờ anh ở nhà.

Nàng xuống xe, đi thoăn thoắt trên lề đường đông đúc. Tối thứ bảy đầu tháng, đường phố Sài-gòn đông như hội, nhất là đường Tự do và Lê lợi, quanh chợ Bến thành.

Mùi nước hoa Vent-vert thoang thoang trong xe. Văn Bình thở dài, lầm bầm một mình :

— Đáng thương cho nàng.

Chàng sang số lái chiếc Corvette tối tân ra bờ sông. Chàng muốn hít đầy phổi bầu không khí lành mạnh của sông Sài Gòn. Chàng đã biết nàng đi đâu. Chàng thương hại nàng vì nàng đang được dùng làm con vật hy sinh trong cuộc đấu trí ghê gớm giữa hai lực lượng điệp báo không đội trời chung : sở Mật vụ của ông Hoàng, và tổ chức tình báo Bắc Việt.

Quỳnh Bích tạt vào một tiệm tạp hóa xẽ cửa rạp chiếu bóng Vĩnh Lợi, giả vờ hỏi mua một thỏi son, thỏi son đắt tiền của Pháp mà nàng biết là không có. Nàng cần ở trong ra để xem xe hơi của Văn Bình đã đi chưa. Đến khi chiếc Corvette khuất sau Bùn Bình, nàng mới bước ra ngoài.

Bữa ăn với Văn Bình tại nhà hàng Mỹ cảnh vừa mang lại một tia nắng ấm cho cuộc đời rét lạnh của nàng. Thật vậy, mặc dầu nàng có sắc đẹp phi thường, được hàng trăm người đàn ông thương thầm, nhớ trộm, sẵn sàng làm nhà bằng vàng để cưới làm vợ, nàng vẫn phòng không lẻ bóng.

Lắm mỗi tối nằm không, câu phương ngôn bình dân này hoàn toàn đúng với cuộc sống của nàng. Lòng nàng chưa rung động vì ai, tuy đã nhiều lần nàng lưu lại suốt đêm trong phòng người đàn ông lạ. Nàng coi các cuộc đi lại với nam giới là nhu cầu cần thiết để cơ thể và tinh thần được quân bình, ngoài ra nàng chưa tìm thấy trong đó

một chút thi vị nào hết.

Bỗng nàng gặp Văn Bình.

Không hiểu vì nguyên nhân nào, nàng được chuyển lên làm thư ký riêng cho Văn Bình. Dĩ nhiên, nàng không thể biết được đó là ý muốn của ông Hoàng.

Vừa giáp mặt, nàng yêu chàng ngay. Yêu đến mức độ có thể điên cuồng vì chàng. Nếu chàng bắt nàng làm nó tẻ trộn đời, nàng cũng không từ chối. Nàng đã vô cùng đau khổ khi được biết Văn Bình có nhiều người yêu, người nào cũng có nhan sắc tuyệt trần, không thua kém nàng, mà còn có thể vượt hơn nàng nữa. Tuy nhiên, nàng tin vào sức quyến rũ khác thường của nàng. Nàng tin Văn Bình sẽ dành cho nàng những cảm tình đặc biệt.

Song một chương ngại vật đã chắn ngang mối tình đẹp đẽ. «Họ» muốn nàng yêu chàng. Nhưng yêu để lợi dụng chàng, không phải yêu một cách chân thật và tha thiết. Nàng cố cưỡng lại, nhưng từ nhiều tuần nay nàng đã vô tình trở thành chiếc xe xuống giốc bị đứt thắng, phó mặc cho định mạng.

Lát nữa, nàng sẽ gặp «họ», và nàng quyết nói thẳng cho «họ» biết. Nàng không thể kéo dài cuộc sống khổ đau này mãi. Nàng phải tiến tới một quyết định dứt khoát, rồi «họ» muốn đối phó với nàng ra sao tùy ý.

Đang vui, mặt nàng sa sầm. Quang cảnh nao nhiet đêm cuối tuần càng làm nàng hiu quạnh và buồn bã thêm.

Quỳnh Bích dạo một vòng quanh chợ. Đến quán trái cây, nàng dừng lại mua một kilô nho đỏ,